Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

מסכת זבחים פרק א

פרק א לשון הרמב"ם: ספר ואלה שמות כולל הד' ענינים. ענין סדר זרעים, וסדר מועד, וסדר נשים, וסדר נזיקין. ואחריו אשר דבר אל משה ואלה שמות דבר על ענין ויקרא כפי סדורם, וסדר אחר נזיקין קדשים ואחריו טהרות שכך סדרם הכתוב. והקדים דין הקרבנות קודם דין המטאות והטהרות, שהרי הטהרות התחיל בהם בפרשת יהיו ביום השמיני (ויקרא יא), עד כאן לשונו. וראיתי להקדים בקאו מה שקבב הרמב"ם בסוף מנחות, וזה לשונו: אמרו (שם ל, לז) זאת התורה לעולה ולמנחה וגו', כל העוסק בתורה כאלו הקריב עולה ומנחה וחטאת. ואמרו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהן הכתוב כאלו נבנה בית המקדש בימיהם. ועל כו' ראוי לאדם להתעסק בדברי הקרבנות ולשאת ולתת בהן, ולא יאמר הרי הן דברים שאין צריך לזמן הזה. כמו שאומרים רב בני אדם, עד כאן. מסכת זבחים החל בקרבנות הכהנים שהם מסכת זבחים, ואחר זבחים מנחות כפי סדורם בתורה. (הרמב"ם). לשון המשנה פרק ד' משנה ו: לשם ששה דברים הזבח פסול, לשם זבח, לשם זבח, דהיינו כל קרבן לשם מה שהוקרב, שלא ישחט שלמים לשם פסח ולא פסח לשם שלמים, וכן שאר קרבנות, לשם זובחי, שלא יחשב שנוי בעלים, לשם השם, לשם מקודש ברוך הוא, לשם אשים, להקטירן על גבי המזבח, לשם ריח שאסור לצלותן לפני הקרבתן, לשם ניחוחי, לעשות נחת רוח להקדוש ברוך הוא. שאמר ונעשה רצונו. והחטאת והאשם צריך שלחנו לשם חטא. שנעליו מביא הקרבן. **א) כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן, כגון שלחן עולה לשם שלמים, ושלמים לשם עולה, שעירי דמן לשם עולה, שלמים וקיבלו אימוריהן לשמן, דבקדשתיהו קיימי, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, וצריך להביא קרבן אחר לחובתו** (דברים כט, כד) **מוצא שקתיף תשמור ועשית כאשר נדרת לה' אלקיך נדבה", אם נדבה הרי אין נדר, ואם נדר הרי אין נדבה, אלא פרוש, אם כמו שנדרתי עשיתי, שנעשתה לשם הנדר ולשם הבעלים, יהא נדר, ואם לאו, יהא נדבה, ולא יצא חובת נדרו. ודוקא קרבן יחיד, אבל קרבנות צבור שנשחטו שלא לשמן שלו לצבור לשם חובה, שהבחיר מושכתן לחמה שהן ראויין. ומה שאמרנו שלו יחיד לא עלו לשם חובה, דוקא בכנו שלא לשמן, אבל שחטן סתם עלו לשם חובה, חוץ מן הפסח, דכתיב ביה** (שמות יב, ט) **"ועשיתי פסח", שיהיה כל עשיותיו לשם פסח, וכתיב** (שמות יב, כז) **"ואמרתם זבח פסח הוא", חד לפסל אם לא נעשה לשם פסח, וחד לפסל אם לא נשחט לשם בעלים, ומן המזבח, דכתיב** (ויקרא א, לא) **"ושחטו אותה לחטאת", שתהא שחיטה לשם פסח וכתיב** (שם לה) **"ולקח הכהן מדם החטאת", שתהא קבלת הדם וזריקתו לשם חטאת. "וכפר עליו"** (שם לז) **ולא על חברו, שתהא שחיטתו לשם בעלים וכתיב** (שם ח, ח): **"ממשאתו אשר חטא", שתהא לשם אותו החטא. הפסח שנשחט שלא לשמו, בזמנו, פסול, דהיינו בערב פסח אחר חצות, אבל שלא בזמנו, דני שלמים רבי, והחטאת שנשחטה בכל זמן פסול שלא לשמן, רבי אליעזר אומר אף הפאם שנשחט שלא לשמו פסול. ולכן הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן, דברי הן פסולין. אמר רבי אליעזר מה טעם**

ושלא בכבקבה, ושלא בזריקה, שכל אלו מכרחים בכל קרבן, ולכך פוסל המחשבה באלו, **אבל אפשר להקריב שלא בהלוך,** כיצד, **שוחט בצד המזבח וזורק,** ומצא אין כאן הולכה, ולכך אין מחשבה פוסלת בהלוך, **רבי אליעזר אומר המקום שהוא צריך להלך** פרוש אם שחט

ושלא בכבקבה ושלא בזריקה, אבל אפשר בהלוך, שוחט בצד המזבח וזורק. רבי אליעזר אומר, המהלך במקום שהוא צריך להלך, המחשבה פוסלת, ובמקום שאין צריך להלך, אין המחשבה פוסלת:

פרק ב כל הזבחים שקבל דמן זר, אונן, טבול יום, מחסר בגדים. מחסר כפורים, שתהא רחוץ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי המזבח, על גבי רגלי חברו, פסל. קבל בשמאל, פסל. רבי שמעון מכשיר. נשפך הדם על הרצפה ואספו, פסול. רבי שמעון מכשיר. **שלא הקריב היסוד. נתן את הנתכים בפנים בחוץ, ואת הנתכים בחוץ למעלן למטן, את הנתכים בפנים בחוץ, ואת הנתכים בחוץ בפנים, פסול ואין בו כרת. ב** השוחט את הבהמה לזרוק דמו בחוץ או מקבל דמו בחוץ, להקטיר את אמוריו בחוץ או מקבל דמו בחוץ, לאכול בשרו חוץ מן כזית מבשרו בחוץ או לאכול כזית מעור האליה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לזרוק דמו לחוץ או מקבל דמו לחוץ, להקטיר אמוריו לחוץ או מקבל דמו לחוץ, לאכול בשרו לחוץ או כזית מבשרו לחוץ או כזית מעור האליה לחוץ, פגול וחייבין עליו כרת. **ג** זה הכלל, כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק, לאכול דבר שדרכו לאכול, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחייבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמצותו: **ד** כיצד קרב המתיר כמצותו. שחט בשתיקה, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו. שחט בשתיקה וקבל והלך וזרק בשתיקה. או שחט בשתיקה וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו. וכן בשתיקה וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו. אי אפשר שלא בשתיקה

חטאת בהמה ועולת העוף, ויש קרבנות שדמן נתן למזבח מן החוט, דהיינו שאר קרבנות. **נתן את** הדמים **הנתנין למטן, למעלן, או ואת הנתנין למעלן, למטן,** וכן **מן את הנתנין בפנים** בהיכל, אלו שדמן טעון הזיה על מזבח החיצון, **ונתן את הנתנין בחוץ,** וכן **נתן הנתנין בחוץ** על מזבח החיצון, **בפנים,** בכל אלו **פסול,** ואסור באכילה, **ואין בו כרת** אם אכל מבשר הבעלים האלו, **דמן** דמן הבעלים, **ושל** בעלים **פגול** נותר, ומכל מקום נתפגרו הבעלים, דכתיב (ויקרא יז, יא) **"ואני נתתי לכם** על המזבח לכפר" כיון שהגיע דם למזבח נתכפרו הבעלים, **ואף** אם נתנו מתנות אלו בחוץ במחשבת חוץ לזמנו, לא חל שם פגול עליהן, כיון שלא נעשו כמצוונן, ולא התר הבשר באכילה. המחשבה בחתת מארבע העבודות מחשבת המקום, הקרבן פסול ואינו פגול. ואם חשב מחשבת הזמן הקרבן פגול. **ב) בשוחט את הזבח** כדרש": "שלמים מן שאר הבעלים, מה לזרק דמו בחוץ, ולזרק מקצת דמו בחוץ, והיינו מקצת הראשון, וכן אם שחט הזבח במחשבה להקטיר את אמוריו בחוץ, או אפילו מקצת אמוריו בחוץ, או לאכל בשרו בחוץ, או לאכל כזית מבשרו בחוץ, או לאכל כזית מעור האליה בחוץ, כיון שעור האליה ראוי לאכילה, ועור האליה לאו כאליה דמי, דכתיב (ויקרא ג, ט): "חלבו האליה", ולא עור האליה, בכל אלו פסול, ואין בו כרת, ואפילו הואוכלו בחוץ אין בו כרת, דחוץ למקומו לא הוי פגול להתחייב כרת. אבל שחטו לזרק דמו למחר, או אפילו לזרק מקצת דמו למחר, או אפילו להקטיר אמוריו למחר, או אפילו להקטיר מקצת אמוריו למחר, לאכל בשרו למחר, בתודה בתודה וחטאת נחש ואשם לאכל כזית מבשרו למחר, או לאכל כזית מעור האליה למחר, הרינו חוץ לזמנו, כל אלו בו פגול וחייבין עליו כרת. לאכל כזית מעור האליה למחר, הרינו חוץ לזמנו, אבל אם אכל יש בו פסול אחר, דאם יש בו פסול מחשבה אחרת יצאה מידי פגול, דכתיב גבי פגול (שם) "לא ירצה" כדכתיב גבי כשר, ילקינן מינה הנרצאת כשר כן הנרצאת פסול, דבר פגול אינו חל עד שיזרק הדם לזמנו סוף המתירין, ותו"ל כתב, דילפינן מדכתיב (שם יט, ח) "לרצונכם תובן" דכתיב גבי פגול. **ד) כיצד, קרב המתיר כמצותו, שחט בשתיקה בלא מחשבה** שפוסלת, **וקבל** בכלי **והלך** עם הדם **וזרק** הדם במחשבה שהיא לזמנו, **ואחר כך קבל** בכלי **והלך וזרק בשתיקה, או** שחשבה במחשבה **חוץ לזמנו,** ואחר כך **קבל והלך וזרק בשתיקה, או** שחשבה במחשבה **חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו.** כיון שקבעבעם הבעורה לא היה פסול, הרי קרב המתיר כמצותו, ומפגל, **שחט** מחשבת פגול. **כיצד לא קרב המתיר כמצותו,** שאינו מפגל, **שחט** במחשבה שיזרק הדם **חוץ למקומו,** ואחר כך **קבל** בכלי **והלך** חוץ **לזמנו,**

פסול גם באלה, **החטאת באה על חטא ואשם בא על חטא, מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו,** דכתיב (שם ז, ז) **"כחטאת כאשם".** ורבנן סברי "חטאת" דכתיב ביה מעוט פסול, **אבל אשם דלא** כתיב ביה מעוט, כשר. **ב) יוסי בן חוני אומר, אף שאר זבחים הנשחטין לשם פסח, בערב פסח אסר חצות, ולשם חטאת, בכל זמן, פסולים,** דכתיב **"ולא** יחשב לו, אלא כתבא קמא במתניתין דסובר דשאר הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים, והוא סובר דהא דאמרינו דבכל הזבחים שנשחטו שלא לשמן שכשרים, היינו חוץ מלשם פסח **וחטאת, שמעון אחי עזריה** (והיינו קוראין אותו על שם אחיו, מפני שהיה עזריה אחיו מספק לו צרכי פרנסתו כדי שיוכל שמעון לעסק בתורה), **אומר, שחטן לכל הזבחים לשם גבוה מהם כשרין, שחטן לשם נמוך מהם פסולים, כיצד, קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים, דהוא לשם נמוך, פסוליין, קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים, דהוא לשם גבוה, כשרין, דכתיב** (שם כב, טו) **"ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה'", במורם מהם אין נפקליין, בנמוך מהם נפקליין, ונקשיי קא לפרש שבקדשים שבמזבח גופא איקא נמוך ומוך וגבוה, הבכור והמעשר בהמה שנשחטו לשם שלמים, כשרין, דהני לשם גבוה מהן, שהשלמים צריכין מתן ד', דכתיב** (שם ז, ד) **"ובנכסים, ותנוסתם חזה ושוק, והבכור והמעשר בהמה לשם שלמים, דהני לשם גבוה מהן, שהשלמים צריכין מתן ד', ומנחה, ונסכים, ותנוסתם חזה ושוק, אין סמיכה וניסוך, ומנחה אחת, ואין סמיכה וניסוך, ומנחה אחת, הלילו חלילו, דהני לשם נמוך מהן. ג) הפסח ששחטו בשתי חרות בארבעה עשר שלא לשמו, רבי יהושע מכשיר כאלו נשחט בשלשה עשר. בן בתירא פוסל כאלו נשחט בין הערבים. אמר שמעון בן עזאי, מקבל אני מפי שבעים ושנים זקן בזמן שהושיבו רבי אליעזר בן עזריה בישיבה, שכל הזבחים הנאכלים שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת. ולא הוסיף בן עזאי אלא העולה, ולא הודו לו חכמים: ד הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, קבל, והלך, וזרק, שלא לשמן, אז לשמן ושלא לשמן, אז שלא לשמן ולשמן, פסולים. כיצד שלמן ושלא לשמן, לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמן ולשמן, לשם שלמים ולשם הפסח. שהזבח נפסל בארבעה דברים, בשחיטה ובקבול ובהלוך ובזריקה. רבי שמעון מכשיר בהלוך, שהיה רבי שמעון אומר, אי אפשר שלא בשחיטה**

חני שלמים, כדפרשנו במשנה א', **בן בתירא פוסל כאלו נשחט בין הערבים,** כיון שמקצת היום ראוי, ליה דבמזמן, **אמר שמעון בן עזאי, מקבל אני מפי שבעים ושנים זקן** (ולכך נקט לשון יחיד, שהיו בדעה אחת כאיש אחד), **ביום שהושיבו רבי אלעזר בן עזריה בישיבה** (כמובא בברכות), **שכל הזבחים הנאכלים שנזבחו שלא לשמן כשרים, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת, ולא הוסיף בן עזאי על דברי חכמים לפסל חוץ מפסח וחטאת אלא בעולה,** כיון דאמור הנאכלין, ועולה הוא כלה לגבוהה, דכתיב **"ולא הודו לו חכמים, דקבל עולה לשמו.**

ד) הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, קבל הדם, והלך עם הדם למזבח, וזרק הדם שלא לשמן, אם שלא לשמן בשאר עבודות, כגון קבלת הדם או הולכה או זריקה, אז שחשב בשחיטה שלא לשמן ולשמן בשאר עבודות, כל אלו פסוליין. כיצד, לשמן ושלא לשמן שחט לשם פסח ולשם שלמים בשאר עבודות. כיצד שלא לשמן ולשמן, שחט לשם שלמים ולשם הפסח עשה שאר עבודות. שהזבח נפסל בארבעה דברים, בשחיטה שלא לשמה, ובקבול ובהלוך, בהולכת הדם, ובזריקה. כיון שהקדוים מחשבת שלא לשמו, ובין שהקדוים מחשבת שלא לשמו, **רבי שמעון מכשיר בהלוך שלא לשמו, שהיה רבי שמעון אומר אי אפשר שלא בשחיטה.**

מסכת זבחים פרק ב

משניות מבוארות

ושאר בקבלה ושלא בזריקה, אבל אפשר בהלוך, שוחט בצד המזבח וזורק. רבי אליעזר אומר, המהלך במקום שהוא צריך להלך, המחשבה פוסלת, ובמקום שאין צריך להלך, אין המחשבה פוסלת:

פרק ב כל הזבחים שקבל דמן זר, אונן, טבול יום, מחסר בגדים. מחסר כפורים, שתהא רחוץ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי המזבח, על גבי רגלי חברו, פסל. קבל בשמאל, פסל. רבי שמעון מכשיר. נשפך הדם על הרצפה ואספו, פסול. רבי שמעון מכשיר. **שלא הקריב היסוד. נתן את הנתכים בפנים בחוץ, ואת הנתכים בחוץ למעלן למטן, את הנתכים בפנים בחוץ, ואת הנתכים בחוץ בפנים, פסול ואין בו כרת. ב** השוחט את הבהמה לזרוק דמו בחוץ או מקבל דמו בחוץ, להקטיר את אמוריו בחוץ או מקבל דמו בחוץ, לאכל בשרו בחוץ מן כזית מבשרו בחוץ או לאכל כזית מעור האליה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לזרוק דמו לחוץ או מקבל דמו לחוץ, להקטיר אמוריו לחוץ או מקבל דמו לחוץ, לאכל בשרו לחוץ או כזית מבשרו לחוץ או כזית מעור האליה לחוץ, פגול וחייבין עליו כרת: **ג** זה הכלל, כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק, לאכל דבר שדרכו לאכול, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחייבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמצותו: **ד** כיצד קרב המתיר כמצותו. שחט בשתיקה, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו. שחט בשתיקה וקבל והלך וזרק בשתיקה. או שחט בשתיקה וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו. וכן בשתיקה וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו. אי אפשר שלא בשחיטה

שאין מקבלין אלא ליום ולילה, אם לאכל כזית פסול, אף שלא רחוץ ידים ורגלים האוכלו, ואפילו בזמנו, כדמפרש במשנה דלקמן. **ג) זה** הכלל, **כל השוחט המקבל והמהלך והזורק את הדם, הזורק הדם במחשבה לאכל דבר שדרכו לאכל, וקן, חשב להקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו דבר שדרכו לאכל, אסור לאכלו, ואין בו כרת, וגם חשב לאכל או להקטיר חוץ לזמנו, פגול וחייבין עליו כרת,** דכתיב בנותר ובנפש האוכלת (ויקרא יט, ח), מה "עון" דכתיב גבי פגול (ויקרא יט, ח) "ואוכליו עונו ישא וגו' ונכרתה", **ובלבד שיקרב המתיר,** שיזרק הדם שהוא מתיר קרבן באכילה **כמצותו,** שלא יהא בו פסול אחר, דאם יש בו פסול מחשבה אחרת יצאה מידי פגול, דכתיב גבי פגול (שם) "לא ירצה" כדכתיב גבי כשר, ילקינן מינה הנרצאת כשר כן הנרצאת פסול, דבר פגול אינו חל עד שיזרק הדם לזמנו סוף המתירין, ותו"ל כתב, דילפינן מדכתיב (שם יט, ח) "לרצונכם תובן" דכתיב גבי פגול. **ד) כיצד, קרב המתיר כמצותו, שחט בשתיקה בלא מחשבה** שפוסלת, **וקבל** בכלי **והלך** עם הדם **וזרק** הדם במחשבה שהיא לזמנו, **ואחר כך קבל** בכלי **והלך וזרק בשתיקה, או** שחשבה במחשבה **חוץ לזמנו,** ואחר כך **קבל והלך וזרק בשתיקה, או** שחשבה במחשבה **חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו.** כיון שקבעבעם הבעורה לא היה פסול, הרי קרב המתיר כמצותו, ומפגל, **שחט** מחשבת פגול. **כיצד לא קרב המתיר כמצותו,** שאינו מפגל, **שחט** במחשבה שיזרק הדם **חוץ למקומו,** ואחר כך **קבל** בכלי **והלך** חוץ **לזמנו,**

נתנו זרקו **לדם על גבי הכבש,** שאינו מקום מתן דמים, **או** על המזבח **שלא כנגד היסוד,** ואנן דצריכין מתן דמים כנגד היסוד. במזבח היה שם חוט צבוע בסיקרא, דהיינו בצבע אדם, יש קרבנות שדמן נתן למעלה מן החוט, כגון דם חטאת בהמה ועולת העוף, ויש קרבנות שדמן נתן למטה מן החוט, דהיינו שאר קרבנות. **נתן את** הדמים **הנתנין למטן, למעלן, או ואת הנתנין למעלן, למטן,** וכן **מן את הנתנין בפנים** בהיכל, אלו שדמן טעון הזיה על מזבח החיצון, **ונתן את הנתנין בחוץ,** וכן **נתן הנתנין בחוץ** על מזבח החיצון, **בפנים,** בכל אלו **פסול,** ואסור באכילה, **ואין בו כרת** אם אכל מבשר הבעלים האלו, **דמן** דמן הבעלים, **ושל** בעלים **פגול** נותר, ומכל מקום נתפגרו הבעלים, דכתיב (ויקרא יז, יא) **"ואני נתתי לכם** על המזבח לכפר" כיון שהגיע דם למזבח נתכפרו הבעלים, **ואף** אם נתנו מתנות הללו במחשבת חוץ לזמנו, לא חל שם פגול עליהן, כיון שלא נעשו כמצוונן, ולא התר הבשר באכילה. המחשבה בחתת מארבע העבודות מחשבת המקום, הקרבן פסול ואינו פגול. ואם חשב מחשבת הזמן הקרבן פגול. **ב) בשוחט את הזבח** כדרש": "שלמים מן שאר הבעלים, מה לזרק דמו בחוץ, ולזרק מקצת דמו בחוץ, והיינו מקצת הראשון, וכן אם שחט הזבח במחשבה להקטיר את אמוריו בחוץ, או אפילו מקצת אמוריו בחוץ, או לאכל בשרו בחוץ, או לאכל כזית מבשרו בחוץ, או לאכל כזית מעור האליה בחוץ, כיון שעור האליה ראוי לאכילה, ועור האליה לאו כאליה דמי, דכתיב (ויקרא ג, ט): "חלבו האליה", ולא עור האליה, בכל אלו פסול, ואין בו כרת, ואפילו הואוכלו בחוץ אין בו כרת, דחוץ למקומו לא הוי פגול להתחייב כרת. אבל שחטו לזרק דמו למחר, או אפילו לזרק מקצת דמו למחר, או אפילו להקטיר אמוריו למחר, או אפילו להקטיר מקצת אמוריו למחר, לאכל בשרו למחר, בתודה בתודה וחטאת נחש ואשם לאכל כזית מבשרו למחר, או לאכל כזית מעור האליה למחר, הרינו חוץ לזמנו, כל אלו בו פגול וחייבין עליו כרת. לאכל כזית מעור האליה למחר, הרינו חוץ לזמנו, אבל אם אכל יש בו פסול אחר, דאם יש בו פסול מחשבה אחרת יצאה מידי פגול, דכתיב גבי פגול (שם) "לא ירצה" כדכתיב גבי כשר, ילקינן מינה הנרצאת כשר כן הנרצאת פסול, דבר פגול אינו חל עד שיזרק הדם לזמנו סוף המתירין, ותו"ל כתב, דילפינן מדכתיב (שם יט, ח) "לרצונכם תובן" דכתיב גבי פגול. **ד) כיצד, קרב המתיר כמצותו, שחט בשתיקה בלא מחשבה** שפוסלת, **וקבל** בכלי **והלך** עם הדם **וזרק** הדם במחשבה שהיא לזמנו, **ואחר כך קבל** בכלי **והלך וזרק בשתיקה, או** שחשבה במחשבה **חוץ לזמנו,** ואחר כך **קבל והלך וזרק בשתיקה, או** שחשבה במחשבה **חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו.** כיון שקבעבעם הבעורה לא היה פסול, הרי קרב המתיר כמצותו, ומפגל, **שחט** מחשבת פגול. **כיצד לא קרב המתיר כמצותו,** שאינו מפגל, **שחט** במחשבה שיזרק הדם **חוץ למקומו,** ואחר כך **קבל** בכלי **והלך** חוץ **לזמנו,**